

Cavellus in Schol. in 3. dist. 3. q. 1. Boyvin 2. p. cap. 11. q. 3. Dergadillo p. 2. cap. 9. difficult. 6. dub. 7. Aquila in 3. dist. 19. q. 1. art. 1. & seqq. Castillent in Polyanth. Seraph. verb. Satisfactio, num. 4. & seqq.

42. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 3. p. tom. 2. disp. 2. sect. 5. Vazquez disp. 83. cap. 1. Rhodès tract. 7. disp. 4. q. 2. sect. 4. §. 1. Peñafiel tom. 4. disp. 24. sect. 2. Carleton tom. 2. disp. 59. sect. 3. Muniella disp. 12. sect. 2. Aranda lib. 5. disp. 6. sect. 2. Martinon disp. 15. sect. 5. Lugo disp. 29. sect. 4.

43. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 19. art. 2. q. 2. Alenf. 3. p. q. 18. memb. 6. art. 2. §. 3. Gabriel in 3. dist. 19. q. 1. dub. 4. Baudun. tract. 1. q. 26. art. unic. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 12. q. 3. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 16. dub. 1. Estius in 3. dist. 19. §. 6. Boverius lib. 2. examin. 1. art. 11.

44. Quæstio 3. An meritum passionis Christi Domini fuerit simpliciter infinitum? De quò, hic dist. 18. q. 5.

45. Quæstio 4. An pura creatura possit de potentiâ absolutâ condignè satisfacere pro peccato proprio, & alieno? De quò, tom. 4. p. 1. dist. 15. q. 3.

46. Quæstio 5. An prædestinatio nostra fuerit ex meritis Christi Domini? De quò, tom. 1. dist. 41. q. 4.

47. Quæstio 6. An per mortem, & passionem Christi Domini sumus liberi à diaboli potestate? De quò, hic dist. 18. q. 4.

48. Quæstio 7. An Filius sit Redemptor, vel etiam Pater, & Spiritus Sanctus? De quò, hic dist. 1. q. 13.

49. Quæstio 8. An ad iustificationem aliquæ requirantur dispositiones; & utrùm à Christi Domini passione proveniant? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 8.

50. Quæstio 9. An gratia sit donum creatum à Spiritu Sancto distinctum? De quò, tom. 1. dist. 14. q. 2.

51. Quæstio 10. An Christus Dominus secundùm humanitatem, aut divinitatem sit Mediator inter Deum, & hominem? De quò, hic. q. 2.

DE

DE POSSIBILITATE ALTERIUS Redemptionis modi.

DISTINCTIONIS VIGESIMÆ SYNOPSIS.

Quamquàm humana salus alio pacto esse valeat,

E nihilo quod enim cuncta creavit, idem.

Omnia longè alter potuit, modus haud tamen ullus,

Qui mage quam tua mors Christe quadraret, erat.

Sic incipit: *Si verò queritur.*

Sic terminat: *Sed mala.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de passione Christi Domini, quantum ad nostram salubriter redemptionem, sive ad mali nostri remotionem spectat; sed in præsentî determinat de ipsius passionis congruentiâ, sive de alterius modi redemptionis possibilitate: ergo sat perbellè hæc distinctiones cohærere videntur.

2. Consequentia probatur: Prius est statuere proprium ac determinatum humanæ redemptionis modum per Christi Domini passionem, quàm de possibilitate alterius redemptionis modi disquirere; cum huius modi possibilitas necessariò alterius presupponat existentiam: ergo non in congruè procedit Magister, dum de passionis Christi Domini congruentia, sive de possibilitate alterius redemptionis modi in præsentî determinat, postquàm in antecedenti de ipsius Christi Domini passione, in quantum ad nostram redemptionem, sive mali nostri remotionem spectat, egerat distinctione.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ expendit Magister, quòd etsi hominem redimere potuisset à peccato Deus per suam omnipotentiam; tamen magis congruum videtur, cum per Christi Domini liberare mortem. In secundâ verò declarat, causam efficientem passionis Christi Domini,

To III.

X

nos

nostræque redemptionis esse ipsum Christum Dominum, tametsi aliquomodo adscribatur Iudæis. In tertiâ autem, & ultimâ ostendit modum, quo Iudæi occidendo Christum, bonum, & malum fecerint respectu diversorum.

4. PRO PRIMÆ igitur distinctionis partis indagine, en primum theoremata: *Quamquam alio possibili modo potuerit Deus redimere hominem; tamen nullus alius infirmitati nostræ sananda fuit convenientior, quàm Christi Domini passio.* Quod efficaciter probat Magister in litterâ ex cuiusdam subtilis quæsitæ sedulâ discussione.

5. Hunc in modum investigat Magister in litterâ textus: *An alio possibili modo potuerit Deus liberare hominem, quàm per Christi Domini mortem?* Et respondet affirmativè Magister, tametsi hic modus, quo genus redemit humanum, fuerit inter cunctos alios congruentior, & aptior. Primam quæsitæ partem unicâ suadet ratione Magister; secundam verò, duplici statuit.

6. Sic primam thesîs promovet partem Magister: Potestati infinitæ Dei cuncta subiacent, quæ non videntur contradictionem involvere; sed quòd Deus potuerit genus redimere humanum per alium modum, quàm per mortem Christi Domini, nullam videtur contradictionem involvere: igitur alio possibili modo potuit Deus liberare hominem, quàm per Christi Domini mortem.

7. Secundam similiter ostendit partem Magister. Primò, ob nostræ necessitatis, utilitatisque medium: Ex quo Deus genus liberavit humanum per Christi Domini mortem, mens nostra magis in Deum dirigitur, & ad ipsius amorem magis excitatur; sed si per alium possibilem modum Deus liberasset hominem, quàm per Christi Domini mortem, iam mens nostra non posset ita in Deum dirigi, & ad ipsius amorem excitari; ac modò dirigitur, & excitatur: ergo quia modus redemptionis humani generis per mortem Christi operatus, reverâ inter omnes debet censerî convenientior, & aptior, attentâ necessitate, & utilitate humanâ.

8. Secundò, etiam ex motivo iustitiæ divinæ id ipsum amplius ostendit Magister: Quia per mortem Christi Domini debellatur diabolus iustitiâ, non potentiâ; sed diabolus debellare iustitiâ, & non potentia, est modus congruentior, & aptior liberandi hominem à diaboli potestate: ergo. Minorem probat Magister: Homo ratione peccati, quodam iustitiæ genere in diaboli potestatem est mancipatus: ergo opus fuit Christi Domini morte, ut per iustam ipsius compensationem, abrasum maneret ius illud acquisitum à diabolo in

ho:

hominem per peccatum: ergo si per Christi Domini mortem solventer debita peccati debellatur diabolus iustitiâ, & non potentiâ, hic erit redemptionis generis humani convenientior modus.

9. Sed inquires primò cum Magistro in litterâ: *Qualiter Christus Dominus non potentiâ, sed iustitiâ de ipsius diaboli furenti manu liberaverit hominem?* Et respondet Magister in textu eius assignando rationem, videlicet, quòd cum diabolus totis nixibus invigilasset Christum Dominum occidi, in quo nulla mortis causa reperta fuit, idè æquum fuit, ut potestatem usurpatam in omnes fideles iure amisisset diabolus: ergo non potentiâ, sed iustitiâ, sive per Christi Domini mortem, Deus dæmonem subiugavit, & ab ipsius horridâ manu hominem liberavit.

10. Quod sic suadere tentat Magister: Etsi diabolus potuerit à Deo per potentiam debellari, eò quòd eius infinitæ potestati cuncta subiaceant, magis fuit congruum, ut per iustitiam vinceretur: ergo. Antecedens clarè ostendit Magister in litterâ: Quia diabolus vitio perversitatis suæ amator est potentiæ, & desertor oppugnationis iustitiæ, in quo homines magis eum æmulari conantur: ergo congruentissimum fuit, quòd diabolus Deus non potentiâ debellaret, hominemque ab ipsius atroci liberaret manu, sed iustitiâ, ut sic homo eum disceret imitari.

11. Inquires secundò cum Magistro in litterâ: *An alicui iniuria foret illata, si Deus per potentiam, & non iustitiam humanum genus de diaboli potestate eripuisset?* Cui respondet negativè Magister. Primò: Quia Deus postposuit quod potuit, ut prius ageret quod oportuit. Iustitiâ ergò humilitatis hominem liberavit, quem solâ potentiâ suâ æquissimè liberare potuit; sed ex eo quòd sic Deus potentiâ suâ vellet subiugare diabolus, hominemque à sævâ eius potestate eripere, nulli in hoc iniuriam incuteret: ergo.

12. Secundò: solo suæ divinæ voluntatis nutu potuisset Deus, si vellet, hominem liberare à dirâ diaboli captivitate, absque ullo iuris dispendio; cum in manu eius universa consistant: ergo quanvis iustitiâ, & non potentiâ actu eum liberaverit Christus, potuit tamen iure æquissimo potentiâ redimere, quin alicui iniuria foret illata.

13. Tertiò: Quia non solum homo redimendus; verum & diabolus ipsum captivum tenens, sub Dei universali ditione erant constituti; sed ex eo quòd sic homo redimendus, quàm diabolus ipsum captivum tenens, sint sub Dei potestate, valuit absque ullâ iuris

X 2

dæ-

dæmonis læsione, hominem potentiâ suâ redimere, & ab eius crudeli leberare manu: ergo.

14. Sed oppones in præfatam Magistri doctrinam: Deus non potentiâ, sed iustitiâ, sive per Christi Domini mortem genus redemit humanum, etsi potentiâ illud liberare potuerit, quin ulli in hoc iniuriam inferret: ergo hæc Magistri meditata doctrinâ, posset Deus aliquid per iustitiam operari, & non per potentiam; & è conversò, plura efficere per potentiam, & non per iustitiam; sed Deus æqualiter est summè iustus, & potens: ergo Magistri doctrina plurimum super his à veritate discordat.

15. Respondetur, Magistrum hîc catholicam suppeditasse doctrinam. Quia, etsi Deus iustitiâ, & non potentiâ liberaverit hominem ab esserâ dæmonis manu, potuissetque, si vellet, potentiâ eum redimere, nunquam Magister iustitiam à potentiâ separat, ita, ut una sine alia valeat in operationibus divinis esse; cùm Deus in operando sit potens, ac iustus; sed solùm in litterâ expendere tentat, quòd sunt Dei opera, in quibus per excellentiam manifestatur iustitia, & non potentia; & alia è contra, in quibus specialiter elucet potentia, & non iustitia. Undè in generis humani mirabili redemptione plus iustitia, quàm potentia apparet, etsi utrâque Deus indivisè operetur. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficiant.

16. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis enucleatione, en secundum theoremata: *Passio Christi Domini fuit opus Dei, & Iudeorum, quamquam aliter; consequenter redemptionis nostræ efficiens causa.* Quod non solùm declarat Magister in litterâ, sed aliquibus congruentiis illustrat, & Patrum testimoniis pro dignitate confirmat.

17. Primò probat, expenditque secundam theorematis partem Magister: Christus Dominus hostiam, & pretium nostræ reconciliationis, seipsum pro omnibus in crucis arâ obtulit per passionem suam; sed hoc est esse causam, & authorem efficientem nostræ redemptionis: igitur passio Christi Domini fuit causa efficiens nostræ reconciliationis.

18. Undè attentâ mente recolit, hîcque in litterâ observat Magister, quòd etsi Christi Domini passio sit causa efficiens nostræ redemptionis; hoc tamen nudo exploratoque discrimine, quippè, quòd sit causa efficiens redemptionis humanæ pro omnibus quidem sufficienter: efficaciter verò pro electis, & prædestinatis tantùm, quia hi solummodò, & non omnes, finalem passionis Christi Domini fructum reportant: ergo Christi Domini passio semper fuit causa, & author efficiens reconciliationis humanæ.

19. Secundò pergît Magister in litterâ, quadruplicatum traditionis Christi Domini per mortem, & passionem suam indigitans ex sacrâ paginâ modum. Primò, à Patre; secundò, à seipso; tertio, à Iudâ, & à Iudæis quartò. Diversimodè tamen ab his dicitur traditus; nam ipse se tradidit, quia spontè ad passionem accessit: Pater eum tradidit, quia voluntate Patris, imò totius Trinitatis passus est: Iudas tradidit prodendo, & Iudæi infligendo; ac proindè à Patre, & à seipso ex charitate, à Iudâ autem, & à Iudæis ex malitiâ, & iniquitate fuit Christus Dominus traditus.

20. Quod ex Augustino super Epist. 1. Ioan. hom. 7. cap. 4. apprimè confirmat Magister: *Facta est traditio à Patre, facta est traditio à Filio, facta est traditio à Iudâ; una res facta est. Quid ergo discernit inter eos? Quia hoc fecit Pater, & Filius in charitate; Iudas verò in proditione. In eodem facto invenimus Deum, quo Iudam Deum benedicimus, Iudam detestamur: ergo etsi Christus Dominus fuerit traditus à Patre, à seipso, à Iudâ, & à Iudæis; nihilominus à Patre, & à seipso fuit traditus ex charitate, à Iudâ verò, & à Iudæis ex malitiâ, & proditione.*

21. Sed dices: Christus Dominus fuit traditus à Patre in mortem: ergo ideò Iudæi Christum Dominum occiderunt, quia eum in mortem tradidit Pater: ergo non solùm videtur authoritate Deum Christum Dominum occidisse Iudæos; verùm & Deum ipsum participem fuisse illius homicidii; sed hoc non licet proferre: ergo nec quod Pater suum tradiderit Filium in mortem.

22. Respondetur primò negando primam Consequentiam, & alias inde subillatas. Quia traditio Christi Domini in mortem, etsi facta sit à Patre, à seipso, & à Iudâ, diversimodè tamen; quia à Patre, & à seipso fuit facta ex charitate; à Iudâ verò, ex malitiâ, & proditione; sicque Iudæi nec Dei autoritate occiderunt Christum Dominum; nec Deus ipse venit in illius homicidii partem.

23. Respondetur secundo negando iterùm Consequentiam, simulque assignando diversum tradendi modum Christum Dominum in mortem à Patre, à seipso, & à Iudæis. Pater enim Filium suum solum in mortem tradidit, & ille seipsum tradidit, quia voluit, ut ipse sustineret mortem, & ille eam voluntariè sustinuit; non verò fecit, ut alii incuterent ei mortem; at Iudas, & Iudæi conamine toto curarunt, ut alii inferrent ei mortem; ideòque traditio filii à Patre, & à seipso dignis celebratur honoribus; traditio autem à Iudâ, & Iudæis maxime criminatur; ac proindè argumenti acies in vanum abire videtur.

24. Tertio subdit Magister in littera textus, passionem Christi Domini fuisse opus Dei, & Iudæorum, quamquam aliter, quibus prima probatur ac dilucidatur theorematis pars. Fuit ergo Christi Domini passio opus Dei, quia eo authore, sive eo volente, est operata. Fuit etiam Iudæorum opus, qui ex eorum actibus est assequuta: igitur Christi Domini passio verè Dei, & Iudæorum fuit opus.

25. Etiam idipsum firmat Augustinus in littera, lib. de Trinit. cap. 14. sic ad Optatum contra Felicianum scribens: *Nemo auferat animam Christi ab eo, quia potestatem habet ponendi, & sumendi eam: Ecce habes authorem operis. Ponit animam: Ecce habes opus authoris*: ergo ideo Christi Domini passio fuit opus Dei, quia eo authore, seu volente, est operata; & fuit etiam Iudæ Iudæorumque opus, quia ex eorum actibus provenit. Et hæc de secundâ distinctionis parte sufficient.

26. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis declaratione, en tertium theoremata: *Etsi Iudæi Christum occidendo, quantum ad opus operatum, bonum fecerint; at habito respectu ad operantium intentionem, pessimum egerunt facinus*. Hoc etenim probat theoremata Magister quadam ex solutione dubii, quod in distinctionis calce proponit.

27. His præficit quæsitum verbis Magister: *Si Christi Domini passio est opus Dei, & ideo bonum, eamque operati sunt Iudas, & Iudæi, queritur, an concedendum sit, eos ibi bonum operatos esse?* Et respondet sub distinctione Magister, quod habito respectu ad opus operatum, nempe, ad ipsam Christi Domini passionem, bonum Iudas, & Iudæi operati fuere: habito verò respectu ad opus operans, sive ad malam operantium intentionem, malum egerunt.

28. Sic roborat solutionem dubii Magister ex Augustino in Psal. 93. dicente: *Et fuit actus Iudæ, & Iudæorum malus, & actus Christi, vel Patris bonus; opus Christi, & Patris bonum, quia bona Patris, & Filii voluntas; malum fuit opus Iudæ, & Iudæorum, quia mala fuit intentio*: ergo etsi opus operatum à Iudæ, & à Iudæis fuerit bonum, passio quippe Christi Domini; tamen opus operans, sive mala operantium intentio fuit malum. Et hæc de tertiâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

QUÆSTIONES.

29. **Q**UÆSTIO I. An congruum, aut necessarium fuerit humanam naturam à Deo reparari? Ex Angelicâ Scholâ Divus Tho-

Thomas 3. p. q. 46. art. 1. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 3. art. 1. Camerarius tom. 3. q. 1. art. 1. & 2. Nicolai in 3. dist. 1. q. 1. art. 2. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 1. dub. 3. & 4. Cayetan. 3. p. q. 1. art. 2. Medina in 3. dist. 1. q. 1. art. 1. & seqq.

30. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 20. q. unic. Mayron in 3. dist. 20. q. 2. Cavellus in Schol. in 3. dist. 20. q. unic. Boyvin 2. p. cap. 1. q. 3. Durand. tom. 3. tract. 4. disp. 2. q. 1. Delgadillo 1. p. cap. 1. difficult. 3. dub. 1. & 2. & difficult. 3. dub. 1. & seqq. Felix de Incarn. c. 1. difficult. 7. & 8. Herincx 4. p. disp. 1. q. 9. Aquila in 3. dist. 20. q. 1.

31. Ex Scholâ Eximia Suarez 3. p. tom. 1. disp. 4. sect. 1. & seqq. Amicus tom. 6. disp. 3. sect. 1. & disp. 7. sect. 7. Carleton tom. 2. disp. 42. sect. 1. & 2. Anton. Perez tract. 5. disp. 4. cap. 1. & seqq. Rhodès tract. 7. disp. 1. q. 2. sect. 1. & seqq. Peñafiel tom. 4. disp. 2. sect. 1. & seqq. Tyrlius tom. 3. disp. 12. sect. 1. Aldrete de Incarn. contr. 1. disp. 1. sect. 1. Muniella disp. 7. sect. 1. & seqq. Aranda lib. 2. disp. 3. sect. 2. §. 1.

32. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 20. art. 1. q. 1. Alenf. 3. p. q. 1. memb. 3. & 4. Gabriel in 3. dist. 20. q. 1. Aureolus in 3. dist. 20. q. 1. art. 1. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 1. sect. 3. & 4. Bonæpei. 2. tract. 3. disp. 1. dub. 2. Baudun. tract. 1. q. 1. art. 1. dub. 2. Estius in 3. dist. 20. §. 1. Durandus in 3. dist. 20. q. 1. & seqq.

33. Quæstio 2. An Christus Dominus fuerit verus Sacerdos, & hostia pro peccato? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 22. art. 1. & 2. Prudentius tract. ult. disp. 2. dub. 2. sect. 1. Chalvet tom. 9. lib. 1. q. 8. cap. 2. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 22. art. 3. Camerarius tom. 3. q. 22. art. 2. Capisuccus tom. 1. contr. 18. Nicolai in 3. dist. 20. q. 2. Cayetan. 3. p. q. 22. art. 1. & 2.

34. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 9. q. unic. Macedo de Clavib. lib. 4. cap. 1. dissert. de Sacerd. Boyvin p. 2. cap. 11. q. 2. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 18. q. unic. Delgadillo p. 2. cap. 11. difficult. 1. dub. 1. & seqq. Felix de Incarn. cap. 18. difficult. 5. Herincx p. 4. disp. 2. q. 6. Aquila in 3. dist. 20. q. 2. Gallus in 3. dist. 20. q. 1. cap. 1. & seqq.

35. Ex Scholâ Eximia Suarez in 3. disp. 16. sect. 1. Vazq. 3. p. tom. 1. disp. 83. cap. 1. Lugo in 3. p. tom. 1. disp. 29. sect. 1. Peñafiel tom. 4. disp. 24. sect. 3. Rhodès tract. 7. disp. 4. q. 2. sect. 3. §. 2. Carleton tom. 2. disp. 59. sect. 3. Muniella disp. 12. sect. 1. Beccan. tom. 4. cap. 22. §. 2. & 3. Aranda lib. 5. disp. 6. sect. 3. Bernal disp. 60. sect. 1. §. 3. Valentia tom. 4. disp. 1. q. 22. punct. 4. Mart. Perez disp. 35. sect. 1. & seqq.

36. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 22. q. 1. art. unic. Bonæpei tom. 2. tract. 3. disp. 16. dub. 2. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 13. sect. unic.

unic. Baudun. tract. 1. q. 22. art. 1. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 12. q. 4. Estius in 3. dist. 20. §. 1. & seqq.

37. Quæstio 3. An aliqua pura creatura potuerit satisfacere pro toto genere humano? De quò, tom. 4. p. 1. dist. 15. q. 3.

38. Quæstio 4. An pura creatura possit satisfacere condigné pro peccato proprio, & alieno? De quò, tom. 4. p. 1. dist. 15. q. 3.

39. Quæstio 5. An Deus potuerit genus humanum alio reparare modo? De quò, tom. 4. p. 1. dist. 15. q. 3.

40. Quæstio 6. An satisfactio Christi Domini fuerit de toto rigore iustitiæ? De quò, hic dist. 19. q. 1.

41. Quæstio 7. An Adamo non peccante Verbum divinum veniret? De quò, tom. 1. dist. 48. q. 3.

42. Quæstio 8. An Christus Dominus fuerit nostræ prædestinationis causâ? De quò, tom. 1. dist. 41. q. 4.

DE HIS, QUÆ AD MORTEM CHRISTI Domini pertinent.

DISTINCTIONIS VIGESIMÆ PRIMÆ SYNOPSIS.

*Quamquam mors animam Christi de corpore traxit,
Ipsa tamen deitas mansit utrique comes.*

Sic incipit: *Post prædicta.*

Sic terminat: *Semper manebat.*

I. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In allâ egit Magister de Christi Domini sacratissimâ passione, sive de alterius modi redemptionis humani generis possibilitate; sed in præsentî determinat de pretiosissimâ ipsius Christi Domini morte per animæ à corpore separationem: ergo rectâ ac formali connexionè pollent.

2. Consequentia probatur: Mors pretiosissimâ Christi Domini per animæ à corpore separationem operata, necessariò præsupponit

sacratissimam ipsius passionem: ergo valdè congruum fuit propriæ ac formali Magistri scribendi methodo, ut postquam in antecedenti distinctione egit de sacratissimâ Christi Domini passione, sive de alterius modi humani generis redemptionis possibilitate, de ipsius pretiosissimâ morte per animæ à corpore separationem impresentiarum institueret sermonem.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ subtiliter expendit Magister, qualiter in Christi Domini morte, eius humanitas non fuerit à deitate soluta, sed tantummodo per subtractionem protectionis defensionisque foris destituta. In secundâ verò referre intendit, quomodo Christus Dominus verè mori dicebatur, eò quòd anima eius à corpore suo realiter disingebatur. In tertiâ autem, & ultimâ solenter declarat, quomodo possit verè enunciari, quòd Christus Dominus sit mortuus, & non mortuus.

4. PRO PRIMÆ igitur distinctionis partis clara intelligentiâ, primum ponitur placitum: *In pretiosissimâ Christi Domini morte, eius humanitas à divinitate perperam divisa arbitratur, sed solum per subtractionem protectionis defensionisque foris derelicta.* Pro cuius probatione, quoddam in litterâ adducit dubium Magister, & ipsius affectatâ solutione, illud fulcire undique pertentat.

5. Hæsitat ergo Magister in litterâ: *An in morte Christi Domini eius anima, aut caro fuerit à Verbo divino separata?* Sed antequam suum discederet nutum Magister refert, & refellit aliquorum iudicium asserentium, quòd sicut Christi Domini anima in eius morte fuit à corpore divisa; ita, & in ipsius morte divinitas à corpore fuit separata.

6. Hoc utique delirium aliquibus rationibus, & Patrum auctoritatibus suadere tentant in litterâ. Primò probant huius opinionis Affectæ philosophicâ ratione: Corpus Christi Domini fuit divinitati unitum mediante eius rationali animâ; sed dum aliqua uniuntur per medium, eliminato medio, consequenter & unio evertitur: ergo si in Christi Domini morte anima fuit separata à corpore, necessariò & divinitatem ipsam à corpore separatam fateri debemus.

7. Secundò, in suæ opinionis præsidium advocant Ambrosium expendentem illud: *Deus, Deus meus, ut quid dereliquisti me,* in cap. 23. Lucæ, ubi his expressis alloquitur verbis: *Clamat homo separatione divinitatis moriturus. Nam cum divinitas mortis libera sit; utique mors ibi esse non poterat, nisi vita discederet; quia vita divinitas est: ergo quia Christus Dominus non poterat mori, nisi divinitas à corpore discederet;*